

8

Nemůžu Blakea dostat z hlavy. Myslím jen na něj, a kdykoli se přistihnu, že mě rozptýlilo něco jiného, hned se mi do mysli opět vkrade ztrhaný výraz, který vévodil jeho obličejí v neděli v autě. Začíná to být nesnesitelné a já vím, že bych neměla, ale *musím* ho vidět. *Musíme* si promluvit.

Teprve ve středu odpoledne konečně seberu odvalu jít do toho, ale táta odjel autem z půjčovny do Nashvillu a ještě se nevrátil, a tak požádám Sheri, aby mi půjčila dodávku.

„Ale kam jedeš?“ zeptá se podezřívavě poté, co jí odmítnu povědět cíl své výpravy. Víم naprosto jistě, že by s mým plánem zahnat Blakea do kouta absolutně nesouhlasila. Ten vztah před dvěma lety skončil a já bych neměla šťouurat do zjitřených ran, *bla, bla, bla*.

„Přísahám, že nejde o nic špatného, a to je všechno, co potřebuješ vědět,“ žadoním a Sheri mi zdráhavě podá klíče.

Teď projíždím Fairview, a jak se blížím k Blakeově čtvrti, mám srdce až v krku. Nevolala jsem mu, takže se můžu jen modlit, aby byl doma. V opačném případě bych jen zbytečně projela benzín a všechno moje nervování by bylo k ničemu. Nevarovala jsem ho předem pro případ, že by mi řekl,

ať mu dám pokoj, ale já si s ním prostě nutně potřebuju promluvit.

Když uvidím jejich verandu a na ní vlající hvězdy a pruhy, moje úzkost se ještě prohloubí. Zpomalím, takže jedu krokem, a z dálky pozoruju jeho dům. Uleví se mi, když na příjezdové cestě zahlédnu jen jedno auto: Blakeův pick-up. LeAnne, jeho máma, tam není. Díkybohu. Když jsem s Blakem randila, nesnášela mě.

Zaparkuju za pick-upem a asi minutu sbírám odvalu. Nemám nacvičenou žádnou řeč, nemám připravené žádné otázky, ale víم jistě, že jakmile uvidím Blakea před sebou, budu přesně vědět, co říct.

Najednou se otevře zahradní branka a Blake vyjde na příjezdovou cestu. Zvedne ruku, zastíní si oči a skrz sluneční paprsky zamžourá na Sheriinu dodávku. Jejda, nechala jsem běžet motor. Takže moment překvapení je fuč.

Očividně už nemám čas dát se dohromady pomocí dýchacích technik, a tak vypnu motor a vystoupím. Zůstanu stát u vozu a Blake se nehne od zahradní branky.

„Byl jsem na zahradě a slyšel jsem, že někdo přijel,“ řekne a sundá si ruku z očí. „Milo... Co tady děláš?“

„Po tom, co se stalo s tvým tátou, jsem si o tebe dělala starosti. Chtěla jsem tě zkontrolovat a zjistit, jestli jsi v pořádku.“ Opatrně popojdu dopředu. „Jsi?“

Podrží otevřenou branku a kývne směrem do zahrady. Přesně to jsem potřebovala, pozitivní signál, že se se mnou *bude* bavit. Přijmu jeho pozvání a vejdu na zahradu. Při pohledu na chatku v zadním koutě jako by mi nohy přirostly k zemi. A už je to tady zase – ty obrazy z minulosti. Poslední